

Krajský soud v Ostravě
Havlíčkovo nábřeží 34
728 81 Ostrava 1

=====

ke sp. zn. 23 C 3/2009

Naše zn.: 03410

V Praze dne 15. srpna 2017

Žalobce: **Vladimír Hučín**, nar. 25.5.1952, bytem Lančíkových 1742/10, 750 02 Přerov

zast. Mgr. Stanislavem Němcem, advokátem AK v Praze 2, Vinohradská 32,
PŠČ 120 00

Žalovaný: **Ing. Tomáš Hradílek**, nar. 28.4.1945, bytem Zahradní 982/19, 751 31 Lipník
nad Bečvou

zast. JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem AK Brož & Sokol & Novák
s.r.o., se sídlem Sokolská 60, 120 00 Praha 2

O OCHRANU OSOBNOSTI
S NÁHRADOU NEMAJETKOVÉ ÚJMY

ODVOLÁNÍ

J e d n o u
bez příloh

Vrchnímu soudu v Olomouci:

I.

Ve shora uvedené právní věci vedené nadepsaným soudem pod sp. zn. 23 C 3/2009 byl žalobci dne 31.7.2017 doručen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28.6.2017 č.j. 23 C 3/2009-699, kterým soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl a žalobci uložil povinnost k náhradě nákladů žalovaného ve výši 233.292,- Kč a povinnost k náhradě nákladů státu ve výši 2.023,- Kč. Žalobce tímto proti tomuto rozsudku podává odvolání, které níže odůvodňuje. Odvoláním žalobce napadá rozsudek soudu I. stupně v celém jeho rozsahu, tedy do všech jeho pěti výroků, a to z důvodu podle ust. § 205 odst. 2 písm. c), e) a g) o.s.ř.

II.

Žalobce shrnuje, že napadený rozsudek soudu I. stupně je jeho již čtvrtým zamítavým rozsudkem v pořadí. Soud I. stupně nejprve žalobu zamítl rozsudkem ze dne 8.9.2009 č.j. 23 C 3/2009-152, který byl následně potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 1.2.2010 č.j. 1 Co 253/2009-208. K dovolání žalobce oba tyto rozsudky zrušil Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 23.2.2012 č.j. 30 Cdo 2455/2010-277, kdy v souladu s ustálenou judikaturou uzavřel, že má-li být kritika oprávněná, musí být věcná a konkrétní, a současně přiměřená co do obsahu, formy a místa. Přípustná kritika není oprávněna vybočovat z mezí nutných k dosažení sledovaného a společensky uznávaného účelu. Věcnost kritiky definoval Nejvyšší soud tak, že musí vycházet z pravdivých podkladů jako premis pro hodnotící úsudek. Nejsou-li tyto podklady pravdivé a je-li hodnotící úsudek difamující, nelze kritiku považovat za přípustnou. Hodnotící úsudek pak musí být závěrem, který lze na základě uvedených skutečností logicky dovodit. Nemá-li být kritika neoprávněným zásahem do cti, resp. pověsti kritizovaného, je současně nezbytné, aby podklady, na nichž hodnocení spočívá (pokud nejde o skutečnosti notoricky známé), byly v rámci takovéto evaluace konkrétně uvedeny, aby adresát soudu měl možnost takový úsudek přezkoumat a vytvořit si vlastní názor a současně aby bylo zamezeno případnému vzniku nesprávných představ o skutečnostech, které sloužily hodnotiteli za podklad. Nejvyšší soud dále zdůraznil, že vnitřní přesvědčení jedince je především jeho privátní záležitostí, a je-li natolik negativně hodnotící, resp. ve svých důsledcích znevažující ve vztahu k jiné fyzické osobě, pak jeho publikace může být odůvodněna jen ve společensky aprobovaných případech při současné danosti odpovídajících objektivně existujících skutkových podkladů úvahy, resp. smýšlení o druhé osobě. Závěrem dovolací soud poukázal na to, že výrazy „gauner“ a „psychologický terorista“ jsou (minimálně) silně expresivní označení a že i v tomto případě se jedná o hodnotící soud, který musí mít svůj základ v objektivně existujících skutkových okolnostech. Jinak by se jednalo o kritiku neoprávněnou, kterou nejsou povinny snášet ani osoby veřejně činné.

V dalším řízení soud I. stupně žalobu opět zamítl rozsudkem ze dne 1.11.2012 č.j. 23 C 3/2009-294. Tento rozsudek byl následně zrušen usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28.11.2013 č.j. 1 Co 21/2013-362, ve kterém Vrchní soud podrobně vyložil závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího soudu tak, že žalobce je ve sporném článku označen jako pachatel bombových útoků v Přerově, že v článku popisované a publikované kritické vnitřní přesvědčení žalovaného o žalobci mohlo být publikováno jen ve společensky přijatelných případech, za současného splnění podmínky, že pro tyto negativně hodnotící kritické úvahy existují pravdivé skutkové podklady. Odvolací soud poté došel k závěru, že všechny žalobcem namítané sporné výroky jsou hodnotícími úsudky, které mohou být dle svého obsahu dehonestující, a pokud nejsou podloženy pravdivými a reálnými podklady, je třeba je posoudit jako kritiku neoprávněnou, tj. nepřipustnou. K jednotlivým sporným výroky odvolací soud uvedl, že žalovaný tím, že v článku vyslovil, že jeho obava, že je žalobce iniciátorem výbuchů v Přerově, se změnila téměř v jistotu, nepochybně vyvolal ve čtenářích představu, že žalovaný je přesvědčen, že žalobce mohl být pachatelem těchto výbuchů. Pokud žalovaný označil žalobce za „gaunera“, toto expresivní označení se v článku nachází, jakož i označení „psychologický terorista“ a výrok, že „skutečnost, že žalobce byl soudně zcela zproštěn veškerých obvinění, byla velká blamáž“. Poslední napadený výrok je dle odvolacího soudu rovněž kritikou jednání a chování žalobce. Žalobou napadené výroky jsou tedy výroky difamující povahy, přičemž tyto výroky žalovaný vyslovil záměrně, a tudíž pokud žalovaný neprokáže pravdivost a reálnost podkladů, z nichž pro svůj kritický výrok vycházel, je třeba takovou kritiku považovat za nepřipustnou. Odvolací soud v této souvislosti zdůraznil, že na

žalovaném leží důkazní břemeno k prokázání pravdivosti konkrétních jednotlivých podkladů ke každému jednotlivému kritickému výroku o žalobci.

V dalším řízení soud I. stupně provedl rozsáhlé dokazování, po jehož skončení žalobu potřetí zamítl rozsudkem ze dne 28.5.2015 č.j. 23 C 3/2009-573. Tento rozsudek byl následně potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20.1.2016 č.j. 1 Co 119/2015-634. Proti tomuto rozsudku podal žalobce již druhé dovolání v této věci, na jehož základě Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 14.12.2016 č.j. 30 Cdo 3090/2016-674 oba tyto rozsudky opět zrušil. Dovolací soud v tomto svém rozhodnutí opět zdůraznil své závěry popsané výše, které uvedl již v rozsudku č.j. 30 Cdo 2455/2010-277. Dále poukázal na to, že soudy obou stupňů opět nedostály zásadám, které v předchozím zrušovacím rozsudku i ustálené judikatuře formuloval dovolací soud, a to zejména když nevážily napadené výroky (soudy) z hlediska jejich adresáta, tedy čtenáře předmětných článků, zda tedy čtenář měl konkrétně možnost tvrzení žalovaného přezkoumat a vytvořit si tím vlastní názor na věc. Šlo tedy o to, zda články publikované žalovaným poskytovaly čtenářům adekvátní sumu informací pro závěry činěné žalovaným v článcích. Z tohoto hlediska však soudy věc opět nehodnotily, ač jim toto bylo zdůrazněno již v rozsudku sp. zn. 30 Cdo 2455/2010.

Soud I. stupně v dalším řízení provedl důkaz dopisem V. Klause ze dne 24.7.2007, článkem z Lidových novin ze dne 25.7.2007 s názvem „Hučín je zvláštní, ale není to kriminálník“ od Jana Rumla, a nad rámec návrhů účastníků soud z vlastní iniciativy provedl důkaz článkem „Soud zamítl Hučínovu žalobu“ publikovaném v Lidových novinách dne 27.6.2007 od Jana Krále a článkem „Blouznivci se nezavírají“ publikovaném v Lidových novinách dne 27.7.2007 od Milana Hulína. Poté soud žalobu napadeným rozsudkem opět zamítl.

III.

Soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku opětovně uvádí, že na základě provedeného dokazování učinil závěr o tom, že žalovaný při svých hodnotících soudech o žalobci vycházel z pravdivých, konkrétních podkladů ke každému jednotlivému kritickému výroku o žalobci. Ve vztahu k jednotlivým napadeným výrokům soud I. stupně své rozhodnutí odůvodnil zcela totožným způsobem, jak tomu učinil ve zrušeném rozsudku č.j. 23 C 3/2009-573. Ostatně odůvodnění rozsudku je s předchozím rozsudkem soudu I. stupně prakticky shodné až do str. 29 rozsudku, kde soud reaguje na právní názor vyslovený v posledním zrušovacím rozsudku dovolacího soudu. Soud I. stupně v této souvislosti uvádí, že neshledal důvod pro to, aby se odklonil od svých předchozích závěrů učiněných ve zrušeném rozsudku, přičemž uzavřel, že při posuzování napadených výroků nelze odhlédnout od článků, na které bylo žalovaným reagováno, tj. články J. Krále ze dne 27.6.2007 s názvem „Soud zamítl Hučínovu žalobu“ a M. Hulíka ze dne 27.7.2007 s názvem „Blouznivci se nezavírají“. Soud I. stupně dovozuje, že žalovaný v napadeném článku poskytl fakta o tom, na základě jakých zdrojů ke svým závěrům dospěl, kdo jej ovlivnil, když je ponecháno na čtenáři, aby si posoudil, zda jej žalovaný o správnosti svého úsudku přesvědčil. K jednotlivým napadeným výrokům soud I. stupně uvádí následující:

1/ výrok „Vladimíra Hučina znám dobře 20 let a většího gaunera jsem neviděl“ a že „se obava žalovaného, že Hučín je iniciátorem těchto výbuchů, změnila téměř v jistotu.“

Dle soudu I. stupně žalovaný srozumitelným způsobem uvádí, proč tyto výroky pronesl a současně čtenářům sděluje informace o tom, z jakých zdrojů čerpal informace, které jej vedly k jeho závěrům, což soud odůvodňuje tím, že žalovaný v napadeném článku uvedl, že využil své osobní kontakty a své někdejší postavení k získání nadstandardních informací

z policejních zdrojů, přičemž se odkazuje na další osoby – JUDr. Devátého a J. Rumla. Soud I. stupně dále uvádí, že bylo na čtenáři, jakým způsobem na něj budou tyto informace působit a zda pro něj budou přesvědčivé. Nato soud I. stupně zpochybňuje závěr, že by hodnocení a posuzování těchto informací mělo být posuzováno v objektivní rovině, když osoby se vztahem k účastníkům řízení by tento článek a informace v něm uvedené vnímaly jiným úhlem pohledu.

2/ výrok „Hučín je psychologický terorista“

I ve vztahu k tomuto výroku má soud I. stupně za to, že žalovaný uvádí dostatek informací pro přijetí tohoto závěru, aniž by však soud uváděl, jaké informace na základě jakých konkrétních podkladů žalovaný v napadeném článku uvedl.

3/ výrok „Nedávno byl soudně zcela zproštěn všech obvinění. Je to velká blamáž.“

Soud I. stupně nadále setrval na svém názoru, že tento výrok se netýká žalovaného, ale soudního řízení, přestože odvolací soud vyslovil v této věci ve výše citovaném zrušujícím rozsudku odlišný právní názor. Současně soud I. stupně dovozuje, že trestní věc žalobce byla mediálně známá, a proto měli být čtenáři předmětného článku o trestní věci žalobce informováni z médií, a tedy měli mít dostatek informací sami o sobě pro posouzení tohoto úsudku žalovaného.

4/ výrok „Hučín za celou plejádu činů z doby normalizace, z nichž některé mají ryze kriminální charakter, je očištěn do podoby bílé lilie.“

Soud I. stupně uvádí, že tímto článkem žalovaný reagoval na článek M. Hulíka, kdy dle soudu I. stupně nelze tento článek číst a hodnotit bez posouzení právě článku M. Hulíka. Soud I. stupně v této souvislosti uvádí, že i v tomto případě má za to, že čtenáři byli informováni o osobě žalobce, jeho trestním stíhání a jeho rehabilitačním procesu, přičemž článek poskytl potřebné množství informací o žalovaným vysloveném závěru, aniž by však soud uvedl k věci cokoliv konkrétního.

Soud I. stupně závěrem uvádí, že je nutné zohlednit, že se jednalo o řetězec článků představující vzájemnou polemiku ohledně žalobce, svědka Pšcolky a jejich vztahů, přičemž mezi čtenáři článků byli příznivci žalobce i jeho odpůrci. Každá z těchto skupin pak dle soudu posuzovala a hodnotila tyto články úhlem svého pohledu, z jejichž hlediska je dle soudu věc třeba posuzovat. Soud I. stupně má za to, že hodnotící úsudky žalovaného byly vždy podloženy dostatkem informací tak, aby si čtenář mohl učinit vlastní názor na žalobce, což je dle soudu zřejmé i z dopisu V. Klause ze dne 24.7.2007 adresovaného žalovanému.

IV.

K výše uvedenému žalobce uvádí, že z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku je zjevné, že se soud I. stupně i na počtvrté rozhodl ignorovat ustálenou judikaturu a v této věci dokonce již dvakrát vyslovený závazný právní názor dovolacího soudu. Žalobce je dále přesvědčen, že soud I. stupně ve svém rozsudku opakovaně porušil ust. § 157 odst. 2 o.s.ř. Žalobce shrnuje, že dle ust. § 157 odst. 2 o.s.ř. má odůvodnění rozsudku obsahovat stručné a jasné uvedení toho, k jakému zjištění o jednotlivých skutečnostech soud dospěl a na základě jakých důkazních prostředků. V rozporu s tímto ustanovením je odůvodnění napadeného rozsudku ve své podstatné části toliko výčtem jednotlivých v řízení provedených důkazů, nadto v některých případech výčtem značně nepřesným. Přestože soud I. stupně v řízení provedl celou řadu důkazů, odůvodnění rozsudku se, bez dostatečného odůvodnění, soustředí na některé listiny, které byly obsahem trestního spisu Okresního soudu v Přerově sp. zn. 1 T

312/2001 (aniž by současně soud I. stupně odůvodnil, proč se soustředí toliko na obsah některých listin, zatímco ostatní zcela pomíjí), na účastnický výslech žalovaného a svědka Pšcolky. Žalobce namítá, že z odůvodnění rozsudku není dostatečně zřejmé, jaká skutková zjištění a z jakých konkrétních důkazních prostředků soud I. stupně učinil.

Žalobce rovněž nemůže souhlasit s tím, že soud I. stupně jím navržené důkazy sice z větší části provedl, v odůvodnění rozsudku se jimi však prakticky nezabývá, přičemž důkazům navrženým žalovaným věnuje nepoměrně více prostoru. Žalobce tak nemůže souhlasit např. se závěrem soudu I. stupně, že svědek JUDr. Stanislav Devátý ve věci neuvedl nic právně významného, přestože tento svědek vyvrátil, že by odkaz žalovaného na jeho osobu v namítaném článku byl pravdivý. Tento závěr, z výslechu svědka Devátého zcela nepochybně vyplývající, je přitom pro rozhodnutí soudu ve světle shora citovaných rozhodnutí zejména dovolacího soudu v této části žaloby stěžejní, neboť prokazuje, že žalovaný neuvedl v předmětném článku pravdivé podklady pro své výroky, nýbrž poklady lživé. To je o to závažnější, že se žalovaný ve svých výrocích nepravdivě zaštiťuje údajnými informacemi od osob veřejně známých, které zastávaly v minulosti významné funkce, v případě JUDr. Devátého se pak v té době jednalo o obhájce žalobce, s přímým kontaktem se spisem i s žalobcem samotným. Z toho mohl nezaujatý čtenář zcela nepochybně dovodit, že žalobce pachatelem výbuchů byl, když to podle žalovaného tvrdí někdejší ředitel BIS a obhájce žalobce.

Žalobce spatřuje pochybení soudu i v tom, že místo řádného odůvodnění rozsudku provedl tzv. nepřipustný opis provedených důkazů, a to zejména účastnické výpovědi žalovaného a svědka Pšcolky. Rovněž žalobce považuje za nepřipustné, že soud založil svůj závěr o skutkovém stavu převážně na účastnickém výslechu žalovaného a svědka Pšcolky, přičemž nijak neodůvodnil, proč postupoval tímto způsobem. Žalobce současně poukazuje na to, že důvěryhodnost svědka Pšcolky byla v řízení zpochybněna, přičemž lze pochybovat i o jeho nestrannosti, když sám byl dříve se žalobcem v soudním sporu.

Nad rámec uvedeného žalobce nesouhlasí s tím, že soud I. stupně prováděl dokazování článkem „Soud zamítl Hučínovu žalobu“ publikovaném v Lidových novinách dne 27.6.2007 od Jana Krále a článkem „Blouznivci se nezavírají“ publikovaném v Lidových novinách dne 27.7.2007 od Milana Hulína, neboť provedení těchto důkazů nebylo účastníky řízení navrženo do koncentrace řízení, přičemž soud tyto důkazy provedl zcela z vlastní iniciativy. Žalobce považuje takový postup za závažný zásah do zásady rovnosti účastníků řízení, neboť tyto důkazy byly zjevně provedeny (a následně soudem hodnoceny) výlučně ve prospěch žalovaného, jakož i do zásady kontradiktornosti řízení. Žalobce současně nesdílí názor soudu I. stupně, že uvedené články tvoří s napadenými články ucelený řetězec, neboť jejich autory jsou jiné osoby, které jsou zjevně, na rozdíl od žalovaného, schopny vyjádřit svůj názor v celostátně publikovaném tisku slušným způsobem bez použití dehonestujících expresivních výrazů. S obsahem napadených výroků však uvedené články nesouvisejí, a ani v nich nelze nalézt podklad pro dehonestující výroky žalovaného.

V.

Žalobce shrnuje, že dovolací soud v této věci jasně vyložil, že aby byla kritika oprávněná, musí vycházet z pravdivých podkladů, musí logicky vyplývat z těchto podkladů, přičemž tyto podklady musí být v kritice konkrétně uvedeny, aby si adresát byl schopen vytvořit na věc vlastní názor. Přestože žalovaný u žádného ze svých dehonestujících výroků neprokázal, že

by tyto podmínky pro oprávněnou kritiku naplnil, soud I. stupně žalobu zamítl, a tedy opět postupoval v rozporu s ust. § 243g odst. 1 o.s.ř.

Ve vztahu k nejzávažnějšímu ze sporných výroků, ve kterém se žalovaný v adresátech článku snaží s odkazem na své nadstandardní konexe vyvolat přesvědčení, že žalobce byl pachatelem bombových útoků v Přerově, soud I. stupně uvádí, že kritika žalobce je oprávněná, protože žalovaný v textu článku sděluje čtenářům, jak se vyvíjel jeho názor na žalobce a jeho přesvědčení o tom, že pachatelem výbuchů byl právě žalobce. Soud I. stupně uvádí, že se mělo jednat o vysvětlení myšlenkového postupu žalovaného, přičemž žalovaný měl v textu logicky zdůvodnit, na základě jakých skutečností tento svůj úsudek učinil. Soud I. stupně nakonec odkazuje na to, že žalovaný prokázal, že vycházel z informací od p. Pšcolky a p. Pražáka, a z listin, které byly obsahem trestního spisu.

Je sice pravdou, že žalovaný v článku obecně vysvětlil, jak k tomuto svému publikovanému úsudku dospěl, to však je v tomto případě spíše okolností přitěžující, neboť vývoj svého vnitřního přesvědčení, které vyústilo v to, že si byl téměř jistý tím, že se žalobce dopustil závažného trestného činu, při kterém přišel o život člověk - policista, obecně a nekonkrétně odůvodňuje tím, že využil osobních kontaktů a svého někdejšího politického postavení k získání nadstandardních informací z policejních zdrojů. Z článku je zřejmé, že žalovaný neuvádí žádné konkrétní podklady, ze kterých měl při tomto svém úsudku vycházet. Na podporu svého tvrzení se toliko zaštiťuje jmény známých osobností, jako byl obhájce žalobce a bývalý ředitel BIS JUDr. Stanislav Devátý, který podle mínění žalovaného také tuší, že žalobce ty přerovské výbuchy zavinil, či bývalý ministr vnitra a senátor Jan Ruml, který měl prohlásit, že žalobce má ty výbuchy zřejmě na svědomí a že mu to potvrdil Honza Kubice. V řízení přitom bylo prokázáno, že JUDr. Devátý ani Jan Ruml žalovanému žádné takové informace nesdělili. V případě JUDr. Devátého to popřel sám tento svědek a žalovaný uvedl, že k tomuto závěru došel pouze z toho, že mu svědek na jeho námitky nic neřekl, tedy z mlčení tohoto svědka. V případě Jana Rumla dokonce sám žalovaný připustil, že si měl tyto výroky ověřit a že je možné, že je Jan Ruml nevyslovil, přičemž v článku ze dne 25.7.2007 s názvem „Hučín je zvláštní, ale není to kriminálník“ se Jan Ruml proti tomuto tvrzení žalovaného jasně vymezil. Žalovaný dále v prvním napadeném článku uvádí, že tento svůj názor, tedy že žalobce je pachatelem přerovských výbuchů, nezveřejnil, neboť to prý mohlo žalobci v probíhajícím trestním řízení přitížit. Ve svém článku ze dne 2.8.2007 pak žalovaný přímo uvádí, že zjistil, že žalobce je stíhán oprávněně a znovu opakuje, že pokud by tento svůj názor zveřejnil v průběhu trestního řízení, mohlo to žalobci přitížit.

V tomto celkovém kontextu je třeba výroky žalovaného hodnotit, jak uvedl i dovolací soud. Jestliže žalovaný uvádí, že je žalobce téměř jistě iniciátorem těchto výbuchů, pak jej za pachatele označuje, neboť pachatelem trestného činu je i jeho iniciátor, který se na trestné činnosti hlavního pachatele podílí spolupachatelstvím, organizátorstvím, návodem či pomocí. Jestliže pak žalovaný ve svých člancích uvádí, že by informace a názory žalovaného mohly žalobci přitížit, pak tím zjevně míní to, že by mohl být za tyto útoky odsouzen, tedy opět že je pachatelem těchto útoků. Je zjevné, že oprávněným stíháním myslí žalovaný to, že je žalobce pachatelem trestného činu. I uvedením několika jmen veřejně známých osob, které by podle obecného mínění měly mít dostatečné informace, žalovaný jasně vyjadřuje názor, že je žalobce pachatelem těchto výbuchů.

Soud I. stupně v tomto kontextu zcela pomíjí skutečnost, že žalovaný ve svých člancích směřuje své názory na to, že žalobce měl být pachatelem bombových útoků s jeho trestním stíháním. Zde je však důležité rozlišovat, že přestože byl žalobce trestně stíhán pro řadu

trestných činů (a ve všech bodech podané obžaloby byl následně zproštěn), ve vztahu k bombovým útokům v Přerově na žalobce nejen, že obžaloba nebyla podána, ve vztahu k tomuto trestnému činu nebylo proti němu ani zahájeno jeho trestní stíhání. Žalobce tak toliko figuroval v jedné z vyšetřovacích verzí v rámci vyšetřování. Žalobce se tudíž nemůže ztotožnit s názorem soudu I. stupně, že žalovaný s odkazem na konkrétní pravdivé podklady vysvětlil, jak k tomuto svému názoru dospěl, když žalovaný ve svých článcích toliko svůj úsudek neurčitě zdůvodňuje nadstandardními informacemi z policejních zdrojů (pomineme-li, že k těmto jistě neměl mít v dané době přístup, neboť již nezastával žádnou veřejnou funkci, která by takový postup policejních orgánů odůvodňovala), které měl získat díky svým známostem. Žalovaný tak adresátům článku nepravdivě podsouvá, že disponoval takovými neveřejnými informacemi, které kdyby měly k dispozici orgány činné v trestním řízení, nemohl by být žalobce zproštěn obžaloby (zde žalovaný opět pomíjí, že obžaloba na žalobce v tomto směru vůbec nebyla podána). Žalovaný tyto informace v článcích nespecifikuje, ani neuvádí jejich zdroj. Pouze následně v tomto řízení žalovaný prokázal, že informace získal od svědka Pšcolky. Ve světle rozhodnutí dovolacího soudu je však toto zjištění právně nevýznamné, neboť žalovaný v namítaném článku tento zdroj svých informací konkrétně nevedl. Z uvedeného naopak vyplývá, že tyto informace získal právě od orgánů činných v trestním řízení, které tyto výbuchy vyšetřovaly, a přesto se tyto výsledky vyšetřování nemohly stát podkladem pro zahájení trestního stíhání žalobce či pro podání obžaloby proti němu. Současně je nutné upozornit na skutečnost, že žalovaný toliko prokázal, že informace získal od p. Pšcolky, neprokázal však nijak pravdivost těchto informací, jakožto podkladů pro jím publikovanou kritiku. Žalobce má za to, že žalovaný nebyl oprávněn publikovat natolik závažný výrok, kterým v zásadě žalobce označil za pachatele závažné trestné činnosti, aniž by si pravdivost poskytnutých informací jakkoliv ověřil. To však žalovaný v řízení ani netvrdil. Pokud by tedy závěry soudu I. stupně byly dovedeny do důsledků, byl by svobodou slova chráněn jakýkoliv publikovaný difamující výrok, pokud by jeho autor dodatečně doložil, že podklad pro svůj výrok (nijak dále neověřený) získal od jakékoliv třetí osoby.

Z uvedeného je zřejmé, že ani tyto podklady, které žalovaný v článku nijak nekonkretizoval, jej nemohly vést k závěru, že byl žalobce pachatelem bombových útoků, když z těchto podkladů vyplývá, že z nich nebyl žalobce ani obviněn. Výrok, že by tyto informace žalobci mohly přitížit, je pak vyloženě nepravdivý, když se jednalo o obsah spisu, který měly orgány činné v trestním řízení po celou dobu k dispozici. Tento výrok navíc nepravdivě navozuje dojem, že tyto výbuchy byly předmětem trestního stíhání žalobce. Nikdo však nemůže být odsouzen pro čin, pro který není ani trestně stíhán, natož pak obžalován. Ani obsah těchto podkladů tak nemohl vést žalovaného k publikování informací způsobem, jak to učinil.

Je tak zřejmé, že pokud výsledky vyšetřování v souvislosti s výbuchy v Přerově ani dostatečně neodůvodňovaly zahájení trestního stíhání žalobce, je výrok žalovaného, že si je prakticky jist vinou žalobce, značně přesahující ochranu, která je v demokratické společnosti poskytována svobodě slova. Vzhledem ke shora uvedenému nelze souhlasit s tím, že by žalovaný měl v roce 2007 jakékoliv opodstatnění pro své výroky na adresu žalobce. Současně je třeba zdůraznit, že ani v roce 2001 by informace, které získal od policistů v tehdejší fázi trestního řízení, neopravňovaly žalovaného, aby dehonestoval žalobce v hromadných sdělovacích prostředcích, natož aby tak činil způsobem a za použití výrazů publikovaných ve sporných článcích. O to méně pak měl žalovaný právo se uvedeným způsobem vyjadřovat po proběhnuvším soudním řízení, o němž byl podle svých slov podrobně informován a v jehož rámci byl žalobce zproštěn obžaloby ve všech bodech, když bombové výbuchy ani jejím předmětem nebyly. Na základě nespecifikovaných „nadstandardních informací“ se tak žalovaný v uvedeném článku, zcela s vědomím toho, z čeho byl žalobce obviněn a jak bylo

trestní stíhání žalobce skončeno, staví do role osoby oprávněné zpochybňovat pravomocné rozsudky trestních soudů, jakož i jejich způsob hodnocení důkazů. Ve svém důsledku tak však nyní činí i soud I. stupně, když zakládá pravdivost úsudku žalovaného na základě protokolů o výslechu svědků, které trestí soud posoudil jako nevěrohodné.

Žalobce pak musí odmítnout závěr soudu I. stupně, že pokud žalovaný zmínil v předmětném článku své nadstandardní informace z policejních zdrojů a zaštil se jménem JUDr. Devátého a J. Rumla, obsahoval článek dostatečné podklady pro to, aby si adresát tohoto článku utvořil na věc vlastní názor. Žalobce opětovně poukazuje na to, že dle judikatury dovolacího soudu je podmínkou pro to, aby kritika byla přípustná, nezbytné, aby v rámci takové kritiky byly uvedeny zcela konkrétní podklady, na základě kterých by adresát mohl takový úsudek přezkoumat a vytvořit si vlastní názor. Nestačí přitom uvést jakékoliv konkrétní podklady, nýbrž tyto podklady musí být pravdivé. V dané věci nebyla naplněna ani jedna z uvedených podmínek. V řízení bylo prokázáno, že od JUDr. Devátého, ani od J. Rumla žalovaný v článku uváděné informace vůbec neobdržel. Jediným podkladem, který žalovaný v článku uvádí, jsou tak pouze jeho „nadstandardní informace z policejních zdrojů“. Takový údaj však zjevně není konkrétním podkladem, na jehož základě by měl adresát článku možnost úsudek žalovaného přezkoumat. Žalobce rovněž nesouhlasí s názorem soudu I. stupně, že je na čtenáři, jak na něj budou informace uvedené v článku působit. Uvedené by totiž platilo pouze za situace, kdy by žalovaný v článku splnil podmínky pro publikaci oprávněné kritiky, tedy pokud by vycházel z pravdivých podkladů a tyto zcela konkrétně v napadeném článku uvedl. V napadených článcích však toto žalovaný jejich adresátům neumožnil. Naopak, s odkazem na své nadstandardní zdroje žalovaný čtenářům posouvá, že má nějaké jiné, než soudu i veřejnosti běžně dostupné informace o žalobci a že tyto informace mohly vést k odsouzení žalobce za spáchání výbuchů. Rovněž nelze souhlasit ani s tím, že článek je třeba posuzovat z pohledu osob, které mají k žalobci nebo k žalovanému nějaký vztah. Je třeba zdůraznit, že uvedený článek byl publikován v celostátním tisku, adresáty článků tak zjevně nemohly být výlučně osoby s nějakým vztahem k účastníkům řízení, nýbrž si jej samozřejmě měli možnost přečíst i čtenáři neinformovaní o tom, jak probíhalo trestní řízení žalobce. Je proto nezbytné posuzovat podklady uvedené žalovaným objektivně. Ostatně žalobce má za to, že i kdyby adresáty článku i teoreticky byli pouze čtenáři informovaní o průběhu trestního řízení žalobce, byli by informováni pouze prostřednictvím médií. Žalovaný však v článku nekomentuje trestní věc žalobce s odkazem na informace dostupné z médií, ale s odkazem na své, blíže neurčené, nadstandardní zdroje. Je zřejmé, že ani informovaný čtenář by tak nebyl schopen přezkoumat úsudek žalovaného uvedený v napadeném článku.

VI.

Co se týče označení „gauner“, přestože odvolací soud výslovně uvedl, že žalovaný v předmětném článku žalobce jako „gaunera“ označil, soud I. stupně v rozporu ust. § 221 odst. 2 o.s.ř. s tímto závazným právním názorem odvolacího soudu opět polemizuje. Okolnosti publikace tohoto výroku současně soud I. stupně vykládá v jiném kontextu, než byl uveden v namítaném článku, a zcela ve prospěch žalovaného, kdy soud I. stupně dokonce do svého skutkového zjištění doslova převzal tvrzení žalovaného učiněná v rámci jeho účastnického výslechu, aniž by tento svůj postup řádně zdůvodnil. Oprávněnost použití tohoto, dle dovolacího soudu silně expresivního výrazu, soud I. stupně odůvodňuje zcela obecně názory žalovaného na žalobce a informacemi, které byly žalovanému sděleny jinými osobami. Přestože dovolací soud v této souvislosti zdůraznil, že i takové označení musí mít svůj základ v příslušných objektivně existujících skutkových okolnostech, soud I. stupně v zásadě zakládá oprávněnost tohoto výroku na adresu žalobce na subjektivním názoru

žalovaného. Dále soud I. stupně uvádí, že žalovanému měl p. Pšcolka předat „veškeré možné informace a fakta“ ohledně vyšetřování bombových útoků v Přerově. Soud I. stupně však už neuvádí, které konkrétní informace měly být žalovanému poskytnuty, natož aby se zabýval pravdivostí takto poskytnutých informací, přičemž opět opomíjí skutečnost, že tyto konkrétní podklady nebyly v namítaném článku nijak zmíněny. Obsah těchto informací má soud za prokázaný z listin, které byly obsahem trestního spisu, a dovozuje tak oprávněnost úsudku žalovaného z výpovědi svědků, kteří byli trestním soudem vyhodnoceni jako nevěrohodní. Žalobce nespornuje, že přestože byl obžaloby zproštěn, mohl si žalovaný o tomto učinit odlišný úsudek, nebyl však oprávněn takový úsudek publikovat, aniž by tím byl sledován určitý společensky důležitý účel a zejména aniž by tento názor byl objektivně podložen v článku uvedenými konkrétními pravdivými okolnostmi. Ani v tomto případě pak žalovaný tuto svoji povinnost nesplnil.

K označení „psychologický terorista“, soud I. stupně i v tomto případě uvádí, že použití výrazu bylo ovlivněno subjektivním hodnocením žalobce žalovaným. Současně soud I. stupně uvádí, že toto hodnocení má pravdivý podklad, který měl být popsán v předmětném článku. V předmětném článku však žalovaný ohledně tohoto označení toliko uvádí, že žalobce zneužívá média, pomlouvá a špiní ty, kteří ho mohou ohrozit a že kolem sebe vytváří atmosféru strachu. Z odůvodnění rozsudku nelze dovodit, které z těchto výroků soud I. stupně považuje za pravdivé, nicméně je zřejmé, že ohledně žádného z nich nebyl v řízení prokázán pravdivý podklad, natož aby byl takový podklad v článku uveden. I v tomto případě soud I. stupně zcela vyšel z účastnického výsledku žalovaného, aniž by uvedl, proč tak učinil, přestože dle ust. § 131 odst. 1 o.s.ř. je účastnický výsledek toliko podpůrným důkazním prostředkem, u kterého je nutné zohlednit, že účastník řízení zpravidla při své výpovědi sleduje vlastní procesní zájem. Je zřejmé, že ani pro tento expresivní výraz neměl žalovaný žádný pravdivý podklad, který by v předmětném článku uvedl. Soud I. stupně v této souvislosti uvádí, že žalovaný uvedl dostatek informací pro přijetí svého úsudku. Bohužel však soud I. stupně již neuvádí, jaké konkrétní informace a podklady měl žalovaný v článku v souvislosti s tímto výrokem uvést. Odůvodnění rozsudku v tomto směru je proto dle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

K použití označení „gauner“ a „psychologický terorista“ žalobce shrnuje, že žalovaný neprokázal, že by pro tyto výroky měl konkrétní a pravdivé podklady. I pokud by však toto žalobce prokázal, musely by být tyto konkrétní podklady v namítaném článku uvedeny. Avšak i pokud by byla splněna tato podmínka, má žalobce za to, že se v případě označení „gauner“ i „psychologický terorista“ jedná o označení překračující míru slušnosti, která nespadá pod ochranu svobody slova.

Žalobce v této souvislosti poukazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1511/13, který níže porovnává s nyní projednávanou věcí. V dané věci se jednalo o skutkově odlišnou věc, kdy v posuzovaném případě šlo o hodnocení veřejného projevu starosty obce, ve kterém starosta obce bilancoval končící volební období, tj. jednalo se o otázky týkající se politiky. V daném případě se všechny sporné výroky týkaly hodnocení veřejného projevu politika, týkaly se ryze profesní sféry tohoto politika a zcela se týkaly otázek místní politiky, přičemž starosta byl napaden toliko v souvislosti s jeho veřejnou činností. Oproti tomu v nyní souzené věci žalobce není politikem, a přestože je části veřejnosti znám, nelze jej považovat za osobu veřejně činnou ve smyslu uvedeného judikátu. Obsah článku žalovaného pak nesměřoval k otázkám veřejného zájmu či k veřejné činnosti žalobce, nýbrž čistě do jeho soukromé sféry. Pokud jde o použité silně expresivní výrazy, žalobce poukazuje na to, že Ústavní soud v předmětném judikátu zdůraznil, že i za shora uvedeného skutkového stavu jsou výroky,

kterými byl stěžovatel označen za „pitomce“ a „hovado“, zjevným překročením mezi slušnosti, které nejsou chráněny svobodou slova. Tím spíše má žalobce za to, že v nyní souzené věci, kdy žalovaný napadl soukromou sféru žalobce, by neměly být chráněny natolik expresivní výrazy, jakými jsou v tomto případě vytykávané výrazy „gauner“ či „psychologický terorista“. Žalobce dále poukazuje na to, že v daném případě nešlo o reakci žalovaného na konkrétní veřejný projev žalobce, přičemž napadené výroky žalovaného směřovaly výlučně do sféry žalobcova soukromého života, kdy byl mimo jiné označen za pachatele bombových útoků, při kterých došlo k úmrtí policisty. Žalobce má proto za to, že v nyní projednávané věci nejsou dány žádné důvody pro to, aby byla dána přednost svobodě slova žalovaného před osobnostními právy žalobce.

VII.

Soud I. stupně zamítnul žalobu i v rozsahu, ve kterém se žalobce domáhal omluvy za výrok žalovaného, že soudní zproštění žalobce veškerých obvinění, byla velká blamáž, a že některé činy, kterých se žalobce před rokem 1989 dopustil, byly ryze kriminálního charakteru. Přestože z odůvodnění usnesení odvolacího soudu jasně vyplývá, že i tyto výroky jsou kritickými úsudky žalovaného na adresu žalobce, které mají difamující povahu, soud I. stupně tento závazný právní názor odvolacího soudu opět ignoroval.

K výroku žalovaného, že soudní zproštění žalobce veškerých obvinění byla velká blamáž, soud I. stupně pouze uvedl, že dle jeho názoru se jedná o hodnotící soud nikoliv ve vztahu k žalobci, ale k trestnímu řízení, kdy žalovaný na základě svých informací, názorů a okolností, za kterých proces probíhal a které získal od JUDr. Pšcolky, popř. které byly veřejně známé, vyslovil svůj názor. Žalobce s takovým závěrem nemůže souhlasit, neboť pokud žalovaný označil soudní zproštění žalobce veškerých obvinění za velkou blamáž, pak se jednalo o výrok vztahený k žalobci, nikoli k soudu. Z celého kontextu článků je zřejmé, že žalovaný soud staví do role oběti, a to jednak v tom smyslu, že soud neměl veškeré „nadstandardní“ informace, kterými disponoval a disponuje žalovaný a jež mohly žalobci v trestním řízení přitížit, tedy mohly vést k jeho odsouzení za bombové útoky, a jednak že soudní rozhodnutí bylo ve prospěch žalobce ovlivněno nátlakem žalobce samotného či jeho příznivců. Nejedná se tedy o kritiku trestního řízení, ale ve skutečnosti jde o kritiku žalobce a jeho údajného jednání. Zjevně se přitom opět jednalo o kritiku neoprávněnou bez uvedení konkrétních objektivních skutečností, které by poskytovaly kritice pravdivý základ a umožnily učinit závěr o její přiměřenosti použitým výrazům a sledovanému cíli. Přitom se provedeným dokazování naopak ukázalo, jak je uvedeno výše, že žalovaný měl toliko informace od orgánů činných v trestním řízení a stejnými informacemi disponoval i státní zástupce i soud, přesto nevedly ani ke stíhání žalobce za bombové výbuchy a i veškerých dalších obvinění byl žalobce i s využitím těchto informací zproštěn. Žádné další nadstandardní informace žalovaný neměl, ani to v průběhu řízení netvrdil. Nadstandardní, nebo spíše nestandardní byl pouze způsob, jak se žalovaný k těmto informacím dostal. Je zarážející, že soud prvního stupně, který jinak z výpovědi žalovaného vychází, opominul fakt, že sám žalovaný uvedl, že za blamáž považoval zproštění viny žalobce v souvislosti s údajným nátlakem na orgány činné v trestním řízení, který připisoval žalobci a lidem jednajícím na jeho popud. Tento výrok je přitom nezbytné hodnotit právě v souvislosti s označením žalobce za pachatele výbuchů na Přerovsku, neboť pro běžného čtenáře články vyznívají tak, že právě zproštění žalobce ohledně tohoto trestného činu bylo blamáží. Žalovaný tak adresáty předmětných článků zcela uvádí v omyl, neboť jak bylo uvedeno výše, v souvislosti s bombovými výbuchy žalobce nebyl ani trestně stíhán. Žalovaný rovněž nijak neprokázal, že by v době publikace článku, tedy řadu let po získání těchto informací a po proběhnutím

soudním řízení, o němž byl informován, měl pravdivý podklad pro to, že by žalobce vyvíjel nátlak na soudce soudů všech stupňů, kde byla tato věc projednávána. Z uvedeného je zřejmé, že závěr soudu I. stupně, že tento výrok se žalobce netýkal, je chybný. Žalobce současně opět nesouhlasí s tím, že má na posouzení věci vliv skutečnost, že trestní věc žalobce byla mediálně známá. Je nepochybné, že adresáty článku nebyly pouze osoby podrobně informované o průběhu trestního řízení žalobce, nýbrž jak osoby informované z médií, tak i osoby, které průběh trestního řízení žalobce nesledovaly. Nicméně vzhledem k tomu, že žalovaný měl svůj úsudek zakládat nikoliv na informacích dostupných z médií, ale na blíže neurčených nadstandardních zdrojích, je zřejmé, že ani informovaný čtenář by tak nebyl, bez uvedení těchto konkrétních podkladů, schopen přezkoumat úsudek žalovaného uvedený v napadeném článku, nýbrž musel nepochybně dospět k závěru, že žalovaný disponuje dalšími, v médiích nepublikovanými informacemi, které vyznívají opačně a v neprospěch žalobce.

Pokud žalovaný na adresu žalobce uvedl, že některé jeho činy před rokem 1989 byly ryze kriminálního charakteru a označil tak žalobce za pachatele nepolitické trestné činnosti, jedná se dle názoru žalobce o skutkové tvrzení, jehož pravdivost měl žalovaný povinnost prokázat, a to tím spíše, že takto zpochybňuje pravomocná soudní rozhodnutí, dokonce včetně nálezu Ústavního soudu. I pokud by však bylo třeba tento výrok považovat za hodnotící úsudek, jak uvádí odvolací soud, i tehdy by byl žalovaný povinen prokázat, že pro takové tvrzení měl žalovaný reálný a pravdivý podklad. Žalovaný v této souvislosti pouze neurčitě odkazoval na jakýsi materiál p. Pšcolky. Žalobce považuje za nezbytné zdůraznit, že uvedený materiál nebyl v řízení ze strany žalovaného vůbec předložen, je tedy otázkou, zda vůbec existoval. I pokud by však žalovaný založil svůj úsudek na informacích od p. Pšcolky, nelze z tohoto dojít k závěru, že žalovaný prokázal, že jeho tvrzení má pravdivý podklad. Žalobce zdůrazňuje, že pravdivost informací poskytnutých p. Pšcolkou nebyla žalovaným nijak ověřována a ani v tomto řízení prokazována. Nad rámec shora uvedeného žalobce opětovně uvádí, že z rozhodnutí dovolacího soudu vyplývá, že aby byla kritika oprávněná, je nezbytné, aby konkrétní podklady, na nichž je kritika založena, byly uvedeny již v samotném článku, aby čtenář takového článku mohl úsudek autora přezkoumat. Žalovaný přitom žádný konkrétní zdroj, tedy ani p. Pšcolku, ve svém článku neuvádí. I v této části však soud I. stupně žalobu zamítl, když dovedl, že žalovaný vycházel z informací od p. Pšcolky, s tím, že si na základě svých morálních měřítek mohl učinit tento úsudek a dospět k závěru, že se jednalo o činy ryze kriminálního charakteru. Následně došel soud I. stupně k závěru, že vzhledem k tomu, že bylo nesporné, že žalobce byl v minulosti trestně stíhán (přestože byl následně rehabilitován) má hodnocení činů žalobce pravdivý základ.

V této souvislosti žalobce uvádí, že tímto svým názorem soud I. stupně zjevně popírá smysl zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, jehož účelem bylo zrušit odsuzující soudní rozhodnutí za činy, které v rozporu s principy demokratické společnosti zákon v době od 25.2.1948 do 1.1.1990 považoval za trestné, a zabezpečit neprávem odsouzeným osobám společenskou rehabilitaci. Podstatou tohoto zákona tedy bylo zrušit rozhodnutí, která postihovala jednání označená komunistickým režimem za trestná, která však ve skutečnosti (tj. podle měřítek demokratické společnosti) kriminálními činy nebyla. Přesto z výroku žalovaného vyplývá, že činy žalobce, ohledně kterých byl rehabilitován, by měly být považovány za trestné činy i v demokratické společnosti. Pokud tedy nyní soud I. stupně toliko ze skutečnosti, že žalobce byl v minulosti trestně stíhán (přestože byl následně plně rehabilitován) dovozuje pravdivost podkladů pro sporný výrok žalovaného, jedná se o zjevně nesprávný postup soudu I. stupně. Soud I. stupně přitom nerozlišuje, že pravdivost tvrzení, že činy žalobce před rokem 1989 měly kriminální charakter, se vztahuje toliko k době do roku

1989, přestože sporný výrok žalovaného směřuje k trestnosti jednání z pohledu doby současné. Soud prvního stupně zpochybňuje i prokázanou skutečnost, že žalobci byl přiznán za jeho činnost před rokem 1989 status válečného veterána a že tento status byl přiznán i dalším osobám za napomáhání v odbojové činnosti žalobce před rokem 1989. Žalobce současně nerozporuje názor soudu I. stupně, že si žalovaný mohl na základě svých morálních měřítek či vnímání práva učinit o jednání žalobce před listopadem 1989 vlastní úsudek odlišný od soudů ve věci rehabilitace žalobce. Žalobce má toliko za to, že žalovaný nebyl oprávněn tento svůj úsudek publikovat a zpochybňovat tak pravomocná rozhodnutí soudů všech stupňů, včetně soudu Ústavního, když pro tento výrok neměl konkrétní pravdivé podklady.

VIII.

S ohledem na skutečnost, že samosoudkyně JUDr. Lenka Severová již potřetí nedodržela závazný právní názor odvolacího i dovolacího soudu, navrhuje žalobce pro případ zrušení rozhodnutí soudu I. stupně, aby věc podle ust. § 221 odst. 2 o.s.ř. projednal a rozhodl jiný samosoudce, popř. zejména s ohledem na specializaci jednotlivých senátů u soudu prvního stupně, aby věc byla přikázána k dalšímu řízení jinému soudu prvního stupně, kterému je odvolací soud nadřízen, v tomto případě tedy Krajskému soudu v Brně. Žalobce se domnívá, že z postupu JUDr. Lenky Severové v této věci jednoznačně vyplývá, že tato samosoudkyně není ochotna respektovat závazné právní názory odvolacího a dovolacího soudu v této věci, které buď úplně pomíjí, nebo s nimi polemizuje za současného setrvání na svém původním právním názoru. Takový postup je však zjevně v rozporu s ust. § 226 odst. 1 o.s.ř. a ust. § 243g o.s.ř.

Žalobce se závěrem vymezuje proti závěru soudu I. stupně, že je třeba sporné výroky žalovaného posuzovat s ohledem na články jiných autorů publikovaných v této souvislosti, neboť tyto články nejsou pro posouzení oprávněnosti kritiky ze strany žalovaného relevantní. Uvedenými články lze toliko prokázat, že jiní jsou schopni publikovat své názory i slušnou formou bez použití dehonestujících výrazů. V žádném případě se pak nejedná o vzájemnou polemiku, neboť o tu by šlo pouze tehdy, pokud by nějaký článek v tomto kontextu publikoval i žalobce. Žalobce však v celostátním tisku nepublikoval žádný dehonestující článek o žalovaném, na který by žalovaný napadenými články mohl reagovat. Naopak, aniž by žalobce publikování článků žalovaným jakkoliv podnítl, žalovaný si jej vybral za cíl své neoprávněné kritiky. Podle žalobce je proto z hlediska ustálené soudní judikatury zcela nerozhodné, zda žalovaný své články uváděl odkazem na jiné, cizí články, či nikoliv. Podstatné je, že v těchto člancích publikoval celou řadu úsudků, u nichž nejenže neuvedl žádný konkrétní podklad, ale u kterých ani žádný pravdivý podklad neexistuje. Výroky žalovaného jsou pak zjevně nepřiměřené a natolik expresivní, že překračují míru slušnosti. Žalobce rovněž trvá na tom, že dle ustálené judikatury nelze výroky žalovaného aprobovat ani s odkazem na skutečnost, že žalobce je osobou veřejně známou, když výroky žalovaného se netýkaly jeho veřejného vystupování či veřejné činnosti, nýbrž jeho soukromého života.

Závěrem žalobce odmítá, že by dopisem V. Klause bylo v řízení prokázáno, že čtenáři napadených článků si byli na jejich základě schopni učinit vlastní názor. Pomine-li žalobce, že ze závazného právního názoru dovolacího soudu plyne, že pro závěr o oprávněnosti kritiky není rozhodné, zda si nakonec na základě článku některý čtenář vlastní názor utvořil či nikoliv, nýbrž skutečnost, zda článek obsahoval konkrétní pravdivé podklady, na nichž je čtenář objektivně schopen si svůj názor utvořit, je zřejmé, že tento závěr soudu I. stupně nelze z dopisu V. Klause vůbec dovodit. Z textu dopisu V. Klause totiž jednoznačně plyne, že

V. Klaus negativní názor na žalobce již měl před publikací napadeného článku, nikoliv že si jej učinil až na jeho základě. V. Klause nelze navíc považovat za běžného čtenáře. Ani V. Klaus však tyto své soukromé názory na rozdíl od žalovaného nepublikoval, ale vyjádřil je toliko v soukromém dopise žalovanému, jehož obsah zveřejnil až žalovaný v průběhu tohoto soudního řízení.

IX.

S ohledem na shora uvedené má žalobce za to, že byt' byl žalovaný povinen prokázat pravdivost konkrétních jednotlivých podkladů ke každému jednotlivému výroku o žalobci, žalovaný neprokázal, že by jeho výroky byly založeny na pravdivých podkladech, natož pak že by takové podklady byly zcela konkrétně uvedeny v napadených článcích tak, aby na jejich základě měli adresáti článků možnost žalovaným uváděné soudy přezkoumat. Z uvedeného je zřejmé, že ohledně napadených výroků žalovaný neunesl důkazní břemeno. Přesto dal soud I. stupně zcela nedůvodně, a v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí i v rozporu se závazným právním názorem dovolacího soudu, přednost ochraně práva žalovaného na svobodu projevu před právem na čest a důstojnost žalobce.

Vzhledem k tomu žalobce navrhuje, aby odvolací soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28.6.2017 č.j. 23 C 3/2009-699 změnil tak, že podané žalobě v celém rozsahu vyhovějí a žalovanému uloží povinnost k náhradě nákladů žalobce před soudy všech stupňů, popř. aby rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Pro případ zrušení rozsudku soudu prvního stupně žalobce navrhuje, aby odvolací soud nařídil, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný samosoudce soudu I. stupně, popř. Krajský soud v Brně.

Vladimír Hučín